

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně **K. M.**, zastoupené JUDr. Vlastou Houdkovou, advokátkou se sídlem Máchova 21, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2003, č. j. OAM-640/VL-10-BE07-2002, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Az 179/2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 6 Az 179/2003 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Vlasty Houdkové **s e u r č u j e** částkou 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí bylo zastaveno řízení o udělení azylu se žalobkyní (dále též „stěžovatelka“) podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobkyně se bez vážného důvodu opakovaně nedostavila k pohovoru za účelem objasnění důvodů své žádosti, ačkoliv byla řádně v souladu se zákonem vyrozuměna o datech konání pohovorů k žádosti o udělení azylu. Podle žalovaného přítom stav spisového materiálu neumožnil ve věci rozhodnout a proto bylo nezbytné řízení o udělení azylu zastavit.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, čj. 6 Az 179/2003 - 41, byl zamítnut návrh žalobkyně na ustanovení zástupce a žaloba proti uvedenému rozhodnutí žalovaného byla jako nedůvodná zamítnuta. Soud v odůvodnění uvedl, že vzhledem k tomu, že žádost žalobkyně o ustanovení zástupce již zamítl usnesením ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Az 179/2003 - 26, o její opětovné žádosti již samostatně nerozhodoval a zamítl ji společně s rozhodnutím ve věci samé. K věci samé soud uvedl, že předvolání k pohovorům byla stěžovatelce řádně zasílána do vlastních rukou na adresu hlášeného pobytu. I když si je stěžovatelka nepřevzala, je třeba mít za to, že dnem 13. 2. 2003 a dnem 9. 5. 2003 byla předvolání doručena. Pokud se stěžovatelka opakovaně nedostavila k pohovorům a na základě dosud zjištěných skutečností nebylo možné rozhodnout, postupoval žalovaný podle názoru soudu správně, pokud řízení zastavil. V dané věci je rozhodné to, že se žalobkyně bez řádné omluvy k pohovorům nedostavila; za takové situace se žalovaný nemohl zabývat konkrétními důvody žádosti o udělení azylu. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává do výroku o zamítnutí žaloby a požádala soud o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Soudem ustanovená zástupkyně poté doplnila kasační stížnost konstatováním, že žalovaný byl při rozhodování podle § 25 písm. d) zákona o azylu povinen zkoumat, zda zjištěné skutečnosti dovolují rozhodnout i za předpokladu, že se žadatel o udělení azylu k pohovoru nedostaví. Při rozhodnutí o neudělení nebo odnětí azylu musí žalovaný zkoumat, zda je dána překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu; tím se však žalovaný ani soud nezabývaly. Jelikož se žalovaný touto věcí nezabýval, neměl zákonné podklady pro závěr, že nemůže bez pohovoru se žalobkyní rozhodnout. S ohledem na tuto skutečnost měl Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušit. Proto stěžovatelka žádá, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, čj. 6 Az 179/2003 - 41, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu odmítl vyjádřit a toliko odkázal na správní spis s tím, že nepodporuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod podané kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatelka své tvrzení specifikovala tím, že žalovaný měl povinnost před vydáním rozhodnutí podle § 25 písm. d) zákona o azylu zkoumat, zda je u stěžovatelky dána překážka vycestování, o níž je povinen rozhodnout v případě neudělení nebo odnětí azylu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto namítané pochybení žalovaného neshledal. Podle § 28 zákona o azylu je žalovaný povinen rozhodnout o tom, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, pouze rozhoduje-li o neudělení nebo odnětí azylu. V souzené věci bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť nebylo možné uskutečnit pohovor se stěžovatelkou za účelem spolehlivého zjištění skutkového stavu;

pohovor je přitom v řízení o udělení azylu stěžejní z hlediska zjištění skutkového stavu, neboť se při něm dává žadatelům o udělení azylu možnost sdělit všechny relevantní důvody pro udělení azylu. Řízení bylo tedy z uvedeného důvodu ukončeno dříve, než bylo možné o žádosti žalobkyně meritorně rozhodnout. Proto nebylo povinností žalovaného zkoumat, zda je v případě žalobkyně dána překážka vycestování, neboť ani otázku překážky vycestování nebyl žalovaný schopen posoudit bez nedostatečně zjištěného skutkového stavu zjištěného během pohovoru se stěžovatelkou, který se její vinou neuskutečnil. Pokud jde o pouhou citaci ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu stěžovatelkou, z rozhodnutí žalovaného i z rozsudku Městského soudu v Praze vyplynulo, že na základě do té doby zjištěných skutečností nebylo v řízení o udělení azylu možné rozhodnout. Stěžovatelka pak ani v kasační stížnosti neuvedla konkrétní skutečnosti svědčící o možnosti žalovaného rozhodnout bez provedení pohovoru.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti již samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první porady s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 4. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Protože advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Zástupkyni žalobkyně se tedy přiznávají náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu